

1. kapitola

Vtedy

Vrátnik sa na mňa ani neusmial.

Veziem sa výtahom na poschodie, na ktorom býva Ethan, a po celý čas mi to vrta hlavou. Vincenta mám zo všetkých vrátnikov najradšej už od chvíle, keď sa sem Ethan nastáhoval. Vždy sa usmieva a prehodí so mnou pár milých slov. No dnes mi len otvoril dvere a tváril sa veľmi odmerane, dokonca sa ani nespýtal: „Dobrý deň, Quinn, ako ste sa mali?“

Ale veď každý môže mať zlý deň.

Pozriem sa na mobil, je krátko po siedmej. Ethan by mal prísť okolo ôsmej, takže budem mať dosť času, aby som ho stihla prekvapiť večerou. *A svojou prítomnosťou.* Vrátila som sa domov o deň skôr, no rozhodla som sa, že mu to nepoviem. V poslednom čase nás natoľko zamestnávali svadobné prípravy, že sme už niekoľko týždňov nemali čas, aby sme si urobili pokojný večer a niečo dobré si uvarili. A pomilovali sa.

Keď sa dvere výtahu otvoria na poschodí, na ktorom býva Ethan, zarazím sa a chvíľu mi trvá, než vystúpim. Na chodbe, priamo pred Ethanovým bytom, sa prechádza nejaký chlap. Spraví tri kroky, zastane a pozrie sa na dvere. Potom urobí tri kroky opačným smerom a opäť zastane. Pozorujem ho a tajne dúfam, že odíde, no nestane sa tak. Ten človek sa presúša sem a tam a neustále upiera pohľad na dvere Ethanovho bytu. Nie je to nikto z Ethanových kamarátov. Keby bol, poznala by som ho.

Napokon vykročím k Ethanovým dverám a zľahka si odkašlem. Neznámy muž sa otočí a ja mu dám gestom najavo, že chcem prejsť. Ustúpi mi z cesty a ja si dám záležať, aby som sa mu nepozrela do očí. Prehrabávam sa v kabelke a hľadám kľúč. Keď ho konečne nájdem, muž ku mne prikróčí a oprie sa dlaňou o dvere. „Chcete ísť dnu?“

Nechápavo sa pozriem najskôr naňho a potom na dvere. *Prečo sa ma to pýta?* Pri pomyslení, že som na opustenej chodbe sama, len v spoločnosti neznámeho muža, ktorý chce vedieť, či mám naozaj v úmysle vojsť do prázdneho bytu, sa mi prudko rozbúši srdce. *Vie o tom, že Ethan nie je doma? Vie, že som tu sama?*

Zľahka si odkašlem a snažím sa nedať najavo, že mám strach, aj keď ten muž vyzerá pomerne neškodne. Viem však, že násilníka človek nie vždy spozná na prvý pohľad, takže ostražitosť je na mieste. „Býva tu môj snúbenec. Je doma,“ zaklamem.

Muž rázne prikývne. „Áno, je. Máte pravdu.“ Zatne ruku v päšť a buchne do steny vedľa dvier. „Je tam. Aby som bol konkrétnejší, je v mojej priateľke.“

Absolvovala som kurz sebaobranu. Inštruktor nás učil, že si máme zasunúť kľúč medzi prsty ostrým koncom von,

a keď na nás neznámy chlap zaútočí, máme ho ním pichnúť do oka. Presne to urobím, presvedčená, že sa ten psychopat na mňa každú chvíľu vrhne.

Neznámy muž si zhlboka vzdychne a ja zacítim závan škorice. Čudné, na čo človek myslí vo chvíli, keď mu ide o život. Bude to znieť dosť divne, keď ma budú vypočúvať na policajnej stanici. „*Ach, naozaj neviem, čo mal útočník obľúčené, ale mal svieži dych po škoricovej žuvačke.*“

„Zrejme ste si zmýlili dvere,“ poviem a stále dúfam, že pochopí svoj omyl a odíde.

Muž pokrúti hlavou. Krátko a trhane, akoby chcel naznačiť, že on má pravdu, zatiaľ čo ja sa neskutočne mýlim. „Sú to tie správne dvere. To viem celkom určite. Má váš snúbenec modré volvo?“

Aha, takže on Ethana sledoval. Pocítim sucho v ústach. Zišlo by sa trochu vody.

„Meria asi meter osemdesiat? Čierne vlasy, bunda značky North Face, ktorá mu je trochu priveľká?“

Pritlačím si dlaň na brucho. *Zišlo by sa skôr trochu vodky.*

„Pracuje váš snúbenec pre doktora Van Kempa?“

Nechápavo krútim hlavou. Ethan nielenže pre doktora Van Kempa pracuje... doktor Van Kemp je jeho otec. *Ako je možné, že tento chlap toho o Ethanovi toľko vie?*

„Moja priateľka je jeho kolegyňa,“ povie a znechutene sa pozrie na dvere. „A zjavne nielen to.“

„Ethan by nikdy...“

Nedopoviem, lebo ma prerušia zvuky. *Zvuky súlože.*

Niekoľko potichu opakuje Ethanovo meno. Teda aspoň na tejto strane dverí sa to tak javí. Ethan má spálňu na opačnom konci bytu, čo znamená, že tá ženská, nech už je to ktokoľvek, to nehovorí potichu. Ale kričí.

Zatiaľ čo on ju kláti.

Odskočím od dverí. Keď mi dôjde, čo sa deje za dverami Ethanovho bytu, zatočí sa mi hlava. V tej chvíli sa mi zosype celý svet. Minulosť, prítomnosť i budúcnosť – nad všetkým zrazu strácam kontrolu. Muž ma chytí za rameno, aby som nespadla. „Ste okej?“ Oprie ma o stenu. „Mrzí ma to. Nemal som vám to povedať tak zhurta.“

Otvorím ústa, no vyjde zo mňa len pár celkom nelogických viet. „Vy... ste si tým istý? Možno tie zvuky nevychádzajú z tohto bytu. Možno je to sexujúca dvojica, čo býva hneď vedľa.“

„To je možné. A Ethanov sused sa zrejme tiež volá Ethan, však?“

Napriek sarkazmu, ku ktorému sa práve uchýlil, mu vidím na očiach, že ho tá veta zamrzela. Je od neho milé, že so mnou súcití, hoci zjavne práve zažíva to isté, čo ja. „Sledoval som ich,“ povie. „Sú tam spolu. Moja priateľka a váš... priateľ.“

„Snúbenec,“ opravím ho.

Prejdem na opačnú stranu chodby, opriem sa o stenu a následne sa zveziem na dlážku. Napadne mi, že by som si nemala sadať na zem, keď mám sukňu. Ethanovi sa sukne páčia, preto som si ju dnes obliekla, chcela som mu urobiť radosť, hoci teraz mám sto chutí ju zo seba strhnúť, obkrútiť mu ju okolo krku a uškrtiť ho ňou.

Vôbec si neuvedomím, že ten neznámy muž sedí vedľa mňa na zemi, až kým sa ma neopýta: „Vie, že prídete?“

Pokrútim hlavou. „Chcela som ho prekvapiť. Bola som so sestrou mimo mesta.“

Spoza dverí sa ozve ďalší tlmený zvuk. Muž vedľa mňa sa prikrčí a prikryje si dlaňami uši. Ja urobím to isté. Chvíľu

tak obaja zotrývame. Nechceme tým zvukom dovoliť, aby nám prenikli do uší. Čakáme, až kým sa to neskončí. Netrvá to dlho. Ethanovi to nikdy netrvá viac ako pár minút.

Asi po dvoch minútach poviem: „Myslím, že už skončili.“ Muž si odtiahne dlane od uší a položí si ich na kolená. Ja si skrížim ruky na hrudi a skloním hlavu. „Vojdeme dnu a budeme ich konfrontovať?“

„To nezvládnem,“ povie. „Potrebujem sa najprv trochu upokojiť.“

Vyzerá celkom pokojne. Väčšina mužov, ktorých poznám, by bez váhania vtrhla dnu.

Ani ja si nie som istá, či chcem Ethana konfrontovať. Časť môjho ja zúfalo túži odísť a vymazať tých posledných niekoľko minút natrvalo z pamäti. Mohla by som Ethanovi poslať esemesku, že som sa vrátila skôr, on by mi odpísal, že musí zostať dlhšie v práci, a ja by som sa tvárila, že je všetko okej.

Alebo pôjdem domov, spálím všetky jeho veci, predám svadobné šaty a zablokujem si jeho číslo.

Nie, to by mi mama nikdy nedovolila.

Ach bože. Mama.

Zastonám a muž sa okamžite napriami: „Je vám zle? Budete vracat?“

Pokrútim hlavou. „Nie. Vlastne neviem.“ Zdvihnem hlavu a opriem sa chrbtom o stenu. „Len som si uvedomila, že moja mama bude hrozne našťvaná.“

Keď pochopí, že mi nie je zle, len sa desím, ako zareaguje moja mama, keď zistí, že svadba nebude, viditeľne mu odľahne. To, že svadba nebude, je totiž jasné. Už som prestala počítat, koľkokrát mama nezabudla podotknúť, akú drahú zálohu musela zaplatiť, aby nás v tom podniku zapísali na zoznam čakaťelov. „Uvedomuješ si, koľkí ľudia

túžia po tom, aby mohli mať svadbu v Douglas Whimberly Plaza? Aj Evelyn Bradburyová sa tam vydávala, Quinn. *Evelyn Bradburyová!*“

Moja mama ma neustále porovnáva s Evelyn Bradburyovou, pretože jej rodina je jedna z mála rodín v Greenwichi, ktoré sú známejšie ako rodina môjho nevlastného otca. Preto mama pri každej nožnej príležitosti uvádza Evelyn Bradburyovú ako príklad dokonalosti vyššej triedy. Mne je Evelyn Bradburyová ukradnutá. Mám chuť poslať mame hneď teraz esemesku s nasledovným znením:

Svadba sa nekoná a Evelyn Bradburyovú mám v paži.

„Ako sa voláte?“

Pozriem naňho a uvedomím si, že až teraz ho po prvýkrát naozaj beriem na vedomie. Viem, že toto je pravdepodobne jeden z najhorších momentov v jeho živote, no i napriek tomu sa mi zdá mimoriadne príťažlivý. Výrazné tmavohnedé oči dokonale ladia s farbou jeho nepoddajných vlasov. Pevná sánka zaťatá v tichom hneve od chvíle, ako som vystúpila z výtahu. Plné pery, ktoré sa pri každom pohľade na dvere stisnú do dvoch úzkych čiar. Hlavou mi blyсне, či by jeho črty pôsobili mäkšie, keby jeho priateľka nebola práve teraz tam vnútri s Ethanom.

Je akýsi smutný. Jeho smútok však akoby nesúvisel so situáciou, v ktorej sa momentálne ocitol. Bol odrazom niečoho hlbšieho... niečoho, čo má v sebe zakorenené. Často stretávam ľudí, ktorí sa smejú očami, no on sa tými svojimi mračil.

„Vyzeráte oveľa lepšie ako Ethan.“ Svojou poznámkou ho zaskočím. Tvári sa zmätene, zrejme si myslí, že ho balím. To je však to posledné, čo by mi v tejto chvíli napadlo. „To nebol kompliment, ale konštatovanie.“

Pokrčí plecami, akoby mu to bolo jedno.

Colleen Hooverová
VŠETKY TVOJE PREDNOSTI

Originál *All your Perfects*
vydalo vydavateľstvo Simon & Schuster, Inc.,
1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020, v roku 2018

Preložila Jana Petrikovičová
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v roku 2019
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 054

Redakčná a jazyková úprava Mária Pavligová
Zodpovedná redaktorka Tatiana Floreková
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno
1. vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel. č.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie
kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA